

DE MOL VAN TERNEUZEN.

Door André

□ VOORWOORD

Er zijn verhalen die je verzint. Er zijn verhalen die je schrijft. En er zijn verhalen die je *overkomen*, zacht, onverwacht, als een licht dat door een kier naar binnen valt en je leven verandert zonder dat je het doorhebt.

Dit boek behoort tot die laatste soort.

Ik had nooit gedacht dat de Paulinapolder, een plek waar de wind altijd vrij spel heeft en waar de stilte soms harder klinkt dan de Schelde zelf, een geheim zou dragen dat ouder was dan de dijken, ouder dan de zee, ouder dan alles wat wij mensen kennen. En toch gebeurde het.

Wat begon als een fluistering, een trilling, een vreemd blauw licht boven Terneuzen, groeide uit tot een openbaring die de wereld deed stilstaan. Niet door angst. Niet door dreiging. Maar door waarheid.

Een waarheid die niet geschreeuwd werd, maar *gevoeld*. Een waarheid die niet uit machines kwam, maar uit een wezen dat eeuwenlang onder onze voeten had gerust — Liora.

Ik heb haar niet gezocht. Zij vond ons. En uiteindelijk... vond zij mij.

Ze sprak geen woorden, maar raakte mijn borst met een warmte die ik nergens anders heb gevoeld. Ze toonde mij haar oorsprong, haar kracht, haar rust. En ze gaf mij een opdracht die ik nooit had verwacht:

“Als de wereld mij wil begrijpen... moet ze eerst jou lezen.”

Dit voorwoord is mijn buiging naar haar. Naar de groep ANDREAS, die naast mij stond toen de aarde haar geheim onthulde. Naar de inwoners van Terneuzen, die met humor en nuchterheid de wereldstorm trotseerden. Naar iedereen die luisterde, twijfelde, geloofde, en uiteindelijk begreep dat sommige dingen niet van ons zijn — maar wel *met* ons willen leven.

Dit boek is geen verslag. Geen dossier. Geen wetenschappelijk document.

Het is een getuigenis. Een adem. Een licht.

Het is het verhaal van Liora. En het is mijn verhaal. En misschien... wordt het ook een beetje het jouwe.

André

HOOFDSTUK — ONDERCOVER IN HET STADHUIS

Ik had nooit gedacht dat ik nog eens zou binnenwandelen in het stadhuis van Terneuzen met een badge die niet van mij was. Een naam die ik niet kende. Een functie die ik nooit had gehad. En een opdracht die ik zelfs aan mijn eigen schaduw niet mocht vertellen.

Maar Jaak Begino keek me die ochtend aan met zijn typische blik — half vertrouwen, half waarschuwing — en zei alleen maar: “Jij bent mijn ogen vandaag.”

Ik knikte. Niet omdat ik zeker was van mezelf, maar omdat iemand het moest doen. En omdat ik wist dat De Mol ergens hier rondhing. In de muren. In de kabels. In de stilte tussen twee bureaus.

Ik stapte door de draaideur, voelde de koele lucht van het stadhuis langs mijn wangen glijden en probeerde zo normaal mogelijk te lopen. Een nieuwe medewerker. Een administratieve kracht. Een man die zozegd dossiers moest digitaliseren.

Maar in werkelijkheid was ik **ondergronds zonder ondergrond**. Een spion in een gebouw dat zichzelf niet meer vertrouwde.

Mijn bureau lag op de tweede verdieping, vlak naast de archiefkamer. Een perfecte plek. Niemand kwam daar graag. Het rook er naar oud papier, vergeten plannen en de teleurstelling van projecten die nooit waren uitgevoerd.

Ik zette mijn tas neer, opende de computer en deed alsof ik inlogde. Maar mijn echte werk begon pas wanneer ik de map “Intern Overleg” opende — een map die alleen Jaak en ik kenden. Daarin stonden de aanwijzingen. De sporen. De kleine foutjes die De Mol maakte wanneer hij te snel werkte.

Een verkeerd geformatteerd document. Een mail die op exact 03:33 verstuurd was. Een telefoonlijn die drie seconden langer kraakte dan normaal.

Ik voelde mijn hart bonzen. Niet van angst, maar van het besef dat ik hier zat, midden in het nest van een man die vijftig jaar onder de grond had geleefd. Een man die alles wist. Een man die nu terug was.

En terwijl ik zozegd een Excel-bestand opende, hoorde ik het. Heel zacht. Heel subtiel. Een tik. Een klik. Een ademhaling die niet van mij was.

Ik keek niet op. Ik bleef typen. Maar ik wist het.

De Mol wist dat ik er was.

En toch... liet hij me verder werken.

Alsof hij wilde zien wat ik zou doen. Alsof hij me testte. Alsof hij me nodig had.

Ik slikte, zette mijn schouders recht en fluisterde in mezelf:

“Jaak... maat... ik ben binnen.”

HOOFDSTUK — AFSLUITERS EN OGEN IN DE SCHADUW

Ik had nog maar net mijn eerste koffietje op het stadhuis gedronken toen ik het merkte. Een vreemd gevoel in mijn nek. Alsof iemand me bekeek. Niet openlijk, niet zichtbaar — maar vanuit een hoek waar geen mens zou moeten staan.

Ik deed alsof ik mijn toetsenbord schoonveegde. Een routinebeweging. Maar mijn ogen gleden naar de rand van het bureau.

Daar zag ik het eerste apparaatje.

Een minuscuul zwart blokje, kleiner dan een luciferdoosje, vastgeplakt onder het tafelblad. Geen merk. Geen serienummer. Alleen een rood stipje dat één keer per vijf seconden pulseerde.

Een **afluisterapparaat**.

Mijn hart sloeg een slag over.

Ik stond op, liep zogezegd naar de printer, en onderweg zag ik het tweede. In de hoek van het plafond, verstopt achter een ventilatierooster: een microcamera. Zo klein dat je hem alleen zag als je wist waar je moest kijken.

En ik wist het.

Want Jaak had me gewaarschuwd: “Als je iets vindt... zeg het niet. Schrijf het niet. Bel me niet. Praat alleen buiten. Zonder telefoon. Zonder iets dat kan zenden.”

Ik slikte.

Hoe diep zat dit? Wie luisterde mee? Wie keek? En vooral... **waarom?**

Ik liep naar buiten alsof ik een frisse neus nodig had. Mijn telefoon bleef op mijn bureau liggen, precies zoals Jaak me had opgedragen. Geen signaal. Geen risico.

Buiten, aan de rand van het stadhuis, tussen de fietsenstalling en de rokersplek, stond Jaak al te wachten. Hij rookte niet, maar hij stond daar alsof hij dat wel deed — een perfecte camouflage.

“Je hebt iets gezien,” zei hij zonder me aan te kijken.

Ik knikte. Heel klein. Heel subtiel.

“Hoeveel?”

“Minstens twee,” fluisterde ik. “Maar ik denk... meer.”

Jaak ademde diep in. “Dan zitten we dieper dan ik dacht.”

Ik voelde de wind langs mijn gezicht. De stad leek gewoon door te gaan — auto’s, fietsen, mensen die naar hun werk liepen — maar ik wist dat onder die gewone dag iets leefde dat alles kon veranderen.

“Vanaf nu,” zei Jaak, “communiceren we alleen buiten. Zonder telefoon. Zonder horloge. Zonder iets dat kan zenden. De Mol heeft ogen in het stadhuis. En oren. En misschien zelfs... bondgenoten.”

Ik voelde een koude rilling langs mijn rug.

“Bondgenoten?” vroeg ik zacht.

Jaak keek me eindelijk aan. Zijn ogen waren donkerder dan normaal.

“De Mol is vijftig jaar onder de grond geweest, André. Denk je dat hij alleen was?”

Ik zweeg. Want ik wist het antwoord al.

Nee.

Hij was nooit alleen.

HOOFDSTUK — HET OPROEPEN VAN ANDREAS

Ik wist dat het zou komen. Dat ene moment waarop je voelt dat je niet langer alleen mag staan. Dat de stad te groot wordt, de schaduw te diep, de stilte te luid.

Die ochtend, toen ik opnieuw het stadhuis binnenstapte en nóg een microcamera vond — verstopt in een plantenbak, alsof zelfs de ficus me in de gaten hield — wist ik het zeker:

De Mol zat overal.

En wij waren met te weinig.

Ik liep naar de archiefkamer, deed alsof ik een map zocht, maar in werkelijkheid haalde ik een klein metalen doosje uit mijn binnenzak. Een doosje dat alleen Jaak en ik kenden. Geen logo. Geen naam. Alleen één woord erin gegraveerd:

ANDREAS.

Het codewoord voor de helden van Terneuzen. Geen soldaten. Geen militairen. Maar gewone mensen die buitengewone dingen doen wanneer het moet.

Ik opende het doosje. Binnenin lag een dun kaartje, bijna transparant, met een reeks namen die alleen in fluisteringen bestonden.

Herman de Geest. De man die alles wist. De man die ons nodig had, zelfs al begreep niemand waarom.

Jaak Begino De strateeg. De man die nooit twijfelde, zelfs niet wanneer de grond onder hem trilde.

Marko van Avermaat De stem van de stad. De man die Terneuzen kon laten bewegen met één zin.

Saskia van Hoorne Het hart. De vrouw die elke angst kon breken met één blik.

Willy van der Meulen De kracht. De man die machines liet zingen alsof ze leefden.

Kevin Bekx De technicus. De jongen die elke kabel, elke sensor, elke fout kon lezen alsof het een roman was.

De Havenploeg De stille reuzen van de Nieuwe Vaart.

De Jeugd van de Zuidpolder De toekomst die sneller denkt dan wij ooit konden.

De Zusters van het Zorgdorp De beschermers van Toosje en Leo.

En nog meer. Veel meer. Namen die alleen jij en Jaak kennen. Namen die nooit op papier mogen staan.

Ik haalde diep adem. Mijn handen trilden een beetje — niet van angst, maar van het besef dat dit het begin was van iets dat groter was dan wij allemaal.

Ik fluisterde het codewoord. Heel zacht. Alsof de muren me konden horen.

“Andreas...”

Op dat moment ging mijn telefoon — die ik nooit mee naar buiten mocht nemen — vanzelf uit. Het scherm werd zwart. Geen batterij-icoon. Geen melding.

Gewoon... uit.

Ik wist genoeg.

De Mol had het gehoord.

En toch... liet hij het toe.

Alsof hij wist dat wij hem nodig hadden. Of hij ons.

Ik liep naar buiten, waar Jaak al stond te wachten. Geen woorden. Geen begroeting.

Hij keek me aan en zei:

“Het is tijd, André. Roep ze.”

Ik knikte. En terwijl de wind langs mijn gezicht streek, voelde ik het:

De stad ademde anders. De lucht werd zwaarder. De grond leek te luisteren.

En ik sprak de zin die alles in beweging zette:

“ANDREAS... verzamelen.”

HOOFDSTUK — DE HELDEN KOMEN IN BEWEGING

Toen ik het codewoord uitsprak, voelde ik het meteen. Alsof de lucht zelf een fractie zwaarder werd. Alsof de stad luisterde. Alsof iets onder de grond zich omdraaide en zei: *“Eindelijk.”*

Ik stond naast Jaak, net buiten het zicht van de camera's die overal in het stadhuis verstopt zaten. Hij keek niet naar mij, maar naar de horizon — alsof hij kon zien hoe de stad ontwaakte.

“Ze komen,” zei hij.

En hij had gelijk.

1. De Havenploeg

Het begon bij de Nieuwe Vaart. Twee figuren stapten uit een loods, hun silhouetten scherp tegen het ochtendlicht. Willy van der Meulen voorop — brede schouders, handen die machines konden temmen alsof het huisdieren waren.

Achter hem Kevin Bekx, met een rugzak vol kabels, sensoren en dingen die ik niet eens durfde te benoemen.

Ze liepen niet snel. Ze liepen doelgericht. Alsof ze al wisten waar ze moesten zijn.

2. De Jeugd van de Zuidpolder

Op hetzelfde moment kwamen drie jongeren uit de Zuidpolder tevoorschijn. Geen helden in de klassieke zin — geen spieren, geen wapens — maar hersenen die sneller werkten dan elke computer in het stadhuis.

Ze hadden hoodies aan, fietsen onder hun armen, en een blik in hun ogen die zei: *“We hebben dit al lang zien aankomen.”*

3. De Zusters van het Zorgdorp

Vanuit het zorgdorp kwamen de zusters. Niet rennend. Niet gehaast. Maar met een rust die je alleen hebt wanneer je al veel te veel hebt meegemaakt.

Zuster Annie voorop, haar gezicht strak maar haar ogen warm. Zij wist dat Toosje en Leo meer waren dan een wonder. Ze waren een verantwoordelijkheid. Een belofte. Een gevaar.

4. Saskia van Hoorne

En dan... Saskia.

Ze kwam uit de richting van de Markt, haar jas open, haar haar in de wind. Ze liep alsof ze de stad zelf was — alsof elke steen haar kende, elke straat haar droeg.

Toen ze dichterbij kwam, voelde ik het: Dit was het hart van ANDREAS. De vrouw die angst kon breken met één blik.

5. Marko van Avermaat

Marko verscheen als laatste. Niet omdat hij te laat was, maar omdat hij altijd op het juiste moment kwam. Hij stapte uit een bus, keek om zich heen en knikte naar mij alsof hij al wist wat er ging gebeuren.

“Het is begonnen,” zei hij.

Ze verzamelen zich

Binnen tien minuten stonden ze allemaal bij ons. Geen woorden. Geen vragen. Geen uitleg.

Alleen dat ene gevoel dat door de groep trok:

De stad heeft ons nodig.

Ik keek naar Jaak. Hij keek naar mij.

En toen zei hij het, met die lage stem die altijd klinkt alsof hij een geheim vertelt dat niemand anders mag horen:

“ANDREAS is compleet.”

Ik voelde mijn hart bonzen. Niet van angst. Van trots.

Want dit waren geen soldaten. Geen superhelden. Geen gekozen leiders.

Dit waren **gewone mensen** die opstonden wanneer het moest.

En ik stond ertussen. Als undercover assistent. Als schakel. Als ogen en oren.

Als André.

HOOFDSTUK — HET EERSTE SIGNAAL UIT DE DIEPTE

We stonden daar — Jaak, ik, de Havenploeg, de jeugd, de zusters, Saskia, Marko — een groep gewone mensen die ineens voelde dat de stad op hun schouders rustte. Niemand sprak. Niemand durfde. Het was alsof de lucht zelf wachtte op wat er zou komen.

En toen gebeurde het.

Een trilling. Heel zacht. Heel subtiel. Maar precies onder onze voeten.

Ik keek naar Jaak. Hij keek naar mij. En we wisten het allebei:

Dit kwam niet van boven. Dit kwam van onder.

Kevin Bekx had zijn rugzak al open voordat iemand iets zei. Hij haalde een klein apparaatje tevoorschijn — een sensor die hij zelf had gebouwd, met onderdelen die hij uit drie kapotte havenkranen had gehaald.

Hij zette het op de grond. Het scherm lichtte op.

Een pulserend signaal. Diep. Ritmisch. Levend.

“Dit is geen aardbeving,” zei Kevin. “Dit is communicatie.”

De groep werd stil. Zelfs de wind leek te stoppen.

Ik voelde mijn hart bonzen. Niet van angst — van herkenning. Want ik had dit ritme eerder gehoord. In het stadhuis. In de archiefkamer. In de stilte tussen twee muren.

Het was hetzelfde ritme als het rode stipje onder mijn bureau.

De Mol.

Hij stuurde ons iets.

“Waar komt het vandaan?” vroeg Saskia, haar stem laag en vastberaden.

Kevin tikte op zijn scherm. Een kaart verscheen. De lijnen trilden. De pulsen werden sterker.

“Onder de Nieuwe Vaart,” zei hij. “Diep. Heel diep.”

Willy van der Meulen stapte naar voren. “Daar zit een oude onderhoudsschacht,” zei hij. “Al vijftig jaar afgesloten. Niemand gaat daar nog naar binnen.”

Jaak keek hem aan. “Vandaag wel.”

De groep keek naar mij. Ik voelde het. Niet omdat ik de leider was — dat was Jaak — maar omdat ik degene was die het signaal als eerste had herkend.

“Wat wil hij?” vroeg ik zacht.

Marko antwoordde. “Hij wil dat we komen.”

Ik slikte. Want dat betekende maar één ding:

De Mol had ons geroepen. En wij moesten antwoorden.

De afdaling begint

We liepen naar de Nieuwe Vaart. Geen sirenes. Geen voertuigen. Geen officiële toegang.

Gewoon wij. ANDREAS.

De lucht werd kouder. De grond harder. De stilte dikker.

Willy vond de oude schacht precies waar hij zei dat hij zou zijn — verstopt achter een roestige container, bedekt met mos en vergeten door iedereen behalve De Mol.

Hij trok de metalen plaat omhoog. Een donkere opening gaapte ons aan.

Een geur kwam naar boven. Niet rot. Niet vuil. Maar oud. Heel oud.

Alsof vijftig jaar geschiedenis ons tegemoet ademde.

Jaak keek naar mij. “Jij eerst, André.”

Ik knikte. Mijn handen trilden een beetje. Maar ik stapte naar voren.

Want dit was het moment. Dit was de missie. Dit was het begin van iets dat niemand kon stoppen.

Ik pakte de ladder vast. Voelde het koude metaal. Ademde diep in.

En daalde af.

De duisternis sloot zich om me heen. De lucht werd stil. Het ritme werd sterker.

En toen hoorde ik het.

Heel zacht. Heel duidelijk.

Een stem.

Niet menselijk. Niet mechanisch.

Maar levend.

“ANDREAS...”

Ik verstijfde.

Hij wist dat we kwamen.

HOOFDSTUK — HET LICHT VAN 1974 KOMT TERUG

Toen ik die stem hoorde in de diepte — dat fluisterende “ANDREAS...” dat door de schacht kroop alsof het een ademhaling was — wist ik dat we niet alleen naar beneden gingen voor een signaal. We gingen naar beneden voor een **verhaal dat tweenvijftig jaar had liggen wachten**.

Ik hing nog aan de ladder toen het gebeurde.

Een flits. Heel kort. Heel fel. Een licht dat niet van boven kwam, maar van onder. Alsof de aarde zelf even openbarstte.

Ik kneep mijn ogen dicht. Mijn hart sloeg in mijn keel. En ineens was ik niet meer in 2026.

Ik was in 1974.

De nacht die Terneuzen nooit is vergeten

Iedere oud-Terneuzenaar heeft het er ooit over gehad. In cafés. Op verjaardagen. Tijdens wandelingen langs de Zuidpolder. Altijd fluisterend, altijd met datzelfde rillingetje in hun stem.

Die ene avond.

Die paar minuten.

Dat **intense licht** dat de Zuidpolder en de Oude Vaart onderdompelde alsof de hemel zelf naar beneden was gekomen.

Ze zeiden dat het begon als een gloed. Een zachte waas. Maar binnen seconden werd het een zee van wit, blauw, goud — kleuren die geen mens ooit had gezien. Het licht vulde de sportvelden, de Nieuwe Vaart, de dijken, de lucht boven de stad.

En toen...

Verdween het.

In één klap. Alsof iemand een schakelaar had omgezet. Alsof het er nooit was geweest.

Maar iedereen die het had gezien wist beter.

Het was echt. Het was groot. En het was niet van deze wereld.

Terug naar nu

Ik opende mijn ogen. De schacht was weer donker. De ladder koud. Maar het ritme — dat pulserende signaal — was sterker dan ooit.

Onder mij hoorde ik beweging. Geen voetstappen. Geen machines.

Iets anders.

Iets dat ademde.

Ik daalde verder af, mijn handen glijdend over het metaal, mijn hart bonzend in mijn borst. En toen ik de bodem bereikte, stond Jaak bovenaan de schacht te kijken.

“André,” zei hij. “Wat zie je?”

Ik slikte.

Want recht voor me, in de duisternis, zag ik het.

Een gloed. Heel zacht. Heel herkenbaar.

Het **licht van 1974**.

Maar dit keer... kwam het niet om te verdwijnen.

Het kwam om ons te roepen.

De boodschap van De Mol

De gloed werd sterker. De lucht trilde. En toen hoorde ik het opnieuw — die stem, die diepe, oude, bijna aardse stem:

“Het licht komt terug. De kinderen zijn wakker. ANDREAS... kom dichterbij.”

Ik voelde mijn benen trillen. Niet van angst. Van het besef dat dit geen herinnering was.

Dit was een **herhaling**. Een **echo**. Een **poort**.

1974 was nooit voorbij geweest.

Het lag hier. Onder de Nieuwe Vaart. Wachtend. Ademend. Levend.

En wij — ANDREAS — waren de eersten die het opnieuw zagen.

HOOFDSTUK — DE COCON VAN HET LICHT

De ladder onder mijn handen voelde kouder naarmate ik verder afdaalde. Alsof elke trede me dichterbij een waarheid bracht die niemand ooit had durven aanraken. Het ritme — die pulserende hartslag uit de diepte — werd sterker. Het leek niet op een machine. Niet op een pomp. Niet op een kabel.

Het leek op **leven**.

Toen mijn voeten de bodem raakten, stond ik in een ruimte die geen mens ooit had mogen zien. Een oude onderhoudskamer, maar volledig veranderd door iets dat niet van deze wereld was.

De muren gloeiden zacht. Niet fel. Niet gevaarlijk. Maar warm — alsof ze ademde.

En recht voor me... zag ik het.

Een cocon.

Niet van steen. Niet van metaal. Maar van licht.

Het zweefde een paar centimeter boven de grond, als een druppel zonlicht die nooit was gevallen. De gloed was identiek aan die nacht in 1974 — dat intense licht dat de Zuidpolder en de Oude Vaart had overspoeld, dat iedereen had gezien maar niemand kon verklaren.

Ik voelde mijn adem stokken.

“Dit kan niet...” fluisterde ik.

Maar het kon wel.

Want in de cocon zag ik twee silhouetten.

Twee lichamen.

Twee kinderen.

Toosje en Leo.

Zestien jaar oud. Precies zoals ze waren toen ze verdwenen. Niet ouder. Niet veranderd. Alsof de tijd hen had vastgehouden in een zachte hand.

Ik stapte dichterbij. Heel langzaam. Heel voorzichtig.

De cocon reageerde. Het licht pulseerde sneller. Alsof het me herkende. Alsof het wist dat ik ANDREAS was.

En toen hoorde ik het.

Die stem.

Die diepe, aardse, bijna warme stem die door de ruimte rolde alsof de muren zelf spraken:

“Ze slapen niet. Ze wachten.”

Ik draaide me om. Maar er was niemand.

Alleen de gloed. Alleen de cocon. Alleen het ritme.

“Wie ben je?” fluisterde ik.

De stem antwoordde.

“De nacht van 1974 was geen ongeluk. Het was een keuze. Een bescherming. Een offer.”

Mijn hart bonsde.

“Waarom nu?” vroeg ik zacht.

Het licht werd sterker. De cocon trilde. De silhouetten bewogen — heel licht, heel klein, alsof ze ademden.

“Omdat het tijd is,” zei de stem. “ANDREAS is wakker. De stad is klaar. En de kinderen... moeten terug.”

Ik voelde mijn benen trillen. Niet van angst. Van het besef dat ik getuige was van iets dat geen mens ooit had gezien.

Ik stapte nog een meter dichterbij.

En toen gebeurde het.

De cocon opende zich.

Heel langzaam. Heel zacht. Als een bloem die na tweeeenvijftig jaar eindelijk durfde te bloeien.

Het licht vulde de ruimte. Mijn ogen traanden. Mijn hart sloeg sneller dan ooit.

En in dat licht... zag ik hun gezichten.

Toosje. Leo.

Levend. Warm. Ademend.

En toen hoorde ik de stem voor de laatste keer:

“André... breng ze naar boven.”

□ HOOFDSTUK — DE MAN DIE DE STILTE KRAAKT

Toen ik Toosje en Leo naar de ladder leidde, voelde ik het licht achter ons langzaam uitdoven. Niet verdwijnen — nee, het trok zich terug zoals een dier dat slaapt maar één oog openhoudt. De stem zweeg. De cocon ademde nog één keer diep, alsof hij afscheid nam.

Bovenaan de schacht stond Jaak te wachten, maar hij was niet alleen.

Naast hem stond Bram Stoffels.

En maat... Bram was geen gewone man.

Iedereen in Terneuzen kent hem als “die rustige kerel van het einde van de straat”, de man die altijd lacht, altijd helpt, altijd klaarstaat met een grap. Maar wat niemand weet — wat zelfs de regering nooit officieel heeft durven opschrijven — is dat Bram Stoffels een specialist is in operaties die niet bestaan.

W-operaties. De geheime missies waarvan zelfs de dossiers geheim zijn. De man die stoorzenders bouwde die satellieten lieten zwijgen. De man die apparatuur kon

opsporen die niet eens op papier stond. Vele malen gedecoreerd door de Nederlandse regering... maar altijd in stilte, altijd in het donker.

En nu stond hij hier. Voor mij. Voor ANDREAS.

Hij keek naar Toosje en Leo alsof hij hen herkende uit een foto die hij nooit had mogen zien.

“André,” zei Bram. Zijn stem was laag, kalm, maar ik hoorde iets anders erin. Iets dat ik nog nooit bij hem had gehoord. Respect. “Ik wist dat het licht ooit zou terugkomen. Maar niet dat jij degene zou zijn die het zou openen.”

Ik voelde mijn hart bonzen.

“Hoe... hoe wist jij hiervan?” vroeg ik, mijn stem schor.

Bram tikte op een metalen koffer die hij bij zich had. Een koffer met het logo dat ik alleen kende uit verhalen van Jaak: een cirkel met drie lijnen — het teken van de W-operaties.

“Dit,” zei Bram, “is een stoorzender die niet stoort. Hij luistert. Hij vangt signalen op die geen mens hoort. En drie dagen geleden... begon hij te trillen.”

Hij opende de koffer.

Binnenin lag een apparaat dat leek op een kruising tussen een hartmonitor en een oude radio. Het scherm pulseerde in hetzelfde ritme als de cocon beneden.

“Het licht van 1974,” zei Bram zacht. “Het is nooit weggeweest. Het heeft alleen gewacht tot iemand het durfde aan te raken.”

Hij keek me recht aan.

“En jij hebt het aangeraakt.”

Toosje kneep in mijn hand. Leo keek naar Bram alsof hij hem kende. Alsof hij hem ooit had gezien. Misschien... in 1974.

Bram knielde voor hen neer.

“Kinderen,” zei hij, “jullie zijn niet alleen. Jullie zijn nooit alleen geweest. Wij hebben tweenvijftig jaar lang gezocht. En nu... gaan we jullie terugbrengen.”

Hij stond op, keek naar mij, en legde zijn hand op mijn schouder.

“André... vanaf nu sta je er niet meer alleen voor. De Mol is wakker. Het licht is terug. En ik... ik ben hier om jullie te beschermen.”

Ik voelde het. Niet als een geruststelling. Maar als een belofte.

Een belofte die alleen een man kon maken die zijn hele leven in het geheim had gevochten.

□ HOOFDSTUK — DE EERSTE INTERVENTIE VAN BRAM

Toen we bovenkwamen, voelde ik het meteen. De lucht was anders. Niet kouder, niet warmer — maar geladen. Alsof de stad wist dat er iets was teruggekeerd wat vijftig jaar had stilgelegen.

Toosje en Leo stonden naast me, hun handen nog in de mijne. Hun ogen waren groot, helder, maar... er zat iets achter. Iets dat niet bij zestienjarige kinderen hoorde. Iets dat keek door hen heen.

Leo kneep plots in mijn hand. Hard. Veel harder dan een jongen van zestien zou kunnen.

“Het... doet pijn,” zei hij. Maar zijn stem klonk niet als die van een kind. Er zat een echo in. Een tweede stem. Een laag die niet van hem was.

Toosje keek naar de lucht alsof ze iets zag wat wij niet zagen. “Het licht... het komt mee,” fluisterde ze. “Het zit in ons hoofd.”

Ik voelde een koude rilling langs mijn rug glijden.

Bram Stoffels stapte naar voren. Zijn gezicht was strak, zijn ogen scherp. Niet de vriendelijke Bram die altijd lachte. Dit was de specialist. De man van de W-operaties. De man die satellieten liet zwijgen en geheime signalen kon horen die geen mens ooit hoorde.

Hij zette zijn metalen koffer neer. Klikte hem open. En het apparaat binnenin begon meteen te trillen.

Een ritme. Hetzelfde ritme als de cocon. Hetzelfde ritme als het licht van 1974.

Bram keek naar mij. “Ze dragen iets,” zei hij. “Iets dat niet menselijk is. Iets dat hen beschermd... maar nu naar buiten wil.”

Toosje greep haar hoofd vast. Leo wankelde.

“Het praat,” zei Toosje. “Het praat in ons,” zei Leo.

Ik voelde mijn hart in mijn keel kloppen.

“Wat moeten we doen?” vroeg ik — mijn stem rauw, schor.

Bram haalde diep adem. “Mijn eerste interventie,” zei hij. “Ik heb dit apparaat nooit hoeven gebruiken. Het is ontworpen om stoorvelden te neutraliseren die niet van deze wereld zijn.”

Hij zette het apparaat aan.

Het licht op het scherm werd fel. Een pulserende golf trok door de lucht. Ik voelde het in mijn borst, alsof mijn hart even oversloeg.

Toosje en Leo verstijfden.

Hun ogen werden wit. Niet eng — maar alsof ze naar binnen keken. Alsof ze iets zagen wat wij niet konden zien.

Bram stapte dichterbij. Hij legde twee kleine sensoren tegen hun slapen. “Rustig,” zei hij zacht. “Ik ben hier. Ik ga jullie helpen.”

Het apparaat begon te zoemen. Een lage toon, bijna een fluistering.

En toen gebeurde het.

Uit Toosje’s mond kwam een stem. Niet haar stem. Niet een menselijke stem.

Een diepe, warme, aardse stem — dezelfde die ik beneden had gehoord.

“ANDREAS... ze dragen het licht. Het geheugen. De nacht van 1974 leeft in hen.”

Leo’s ogen trilden. Zijn lippen bewogen.

“Bescherm hen... of het licht zal opnieuw kiezen.”

Bram zette het apparaat hoger. De toon werd sterker. De lucht trilde.

“Kom op,” mompelde hij. “Laat ze los. Laat de kinderen vrij.”

Toosje schreeuwde. Leo viel op zijn knieën.

Ik wilde naar hen toe rennen, maar Bram hield zijn hand op mijn borst.

“Niet doen,” zei hij. “Als jij hen nu aanraakt, neemt het jou ook.”

Het apparaat gaf een laatste, felle puls.

Een golf van licht schoot door de ruimte. De ramen van het zorgdorp trilden. De lucht werd wit — heel even, heel kort — zoals in 1974.

En toen... stilte.

Toosje zakte in mijn armen. Leo ademde diep, alsof hij eindelijk vrij was.

Bram zette het apparaat uit. Hij keek naar mij met een blik die ik nooit eerder bij hem had gezien.

“André,” zei hij. “Het licht zit niet meer in hen.”

Hij slikte.

“Het zit nu... ergens anders.”

Ik voelde mijn hart bonzen.

“Waar?” vroeg ik.

Bram keek naar de grond. Naar de schacht. Naar de diepte.